

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Перник, 15.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ

Членове: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221700600230 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 4/ 11.05.2022 г., постановена по НЧХД № 113/2021 год. по описа на районен съд Трън е признат подсъдимия Н. Б. С. от *** Община *** ЗА НЕВИНОВЕН в това, че на *** пред трети лица- служители на РУ-Трън чрез депозиране на жалба до РУ-Трън разгласил позорно обстоятелство, като твърдял, че Б. С. от *** е изнесла негови вещи- престъпление по чл.148, ал.2, вр.ал.1, т.1, вр. с чл.147, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК ГО ОПРАВДАЛ по така повдигнатото обвинение.

Със същата присъда е ОТХВЪРЛЕН предявения от Б. С. срещу подсъдимия граждански иск в размер на 5200,00 /пет хиляди и двеста/ лева представляващ претендирано обезщетение за неимуществени вреди в резултат на инкриминираното деяние, ведно със законната лихва от завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата, като недоказан.

Съдът се е произнесъл и по сторените в производството пред него разноски.

Против така постановената присъда, в срок, е постъпила въззивна жалба от подсъдимата. В жалбата се сочи:

1.В наказателното производство не е изяснено въз основа на какви документи подсъдимият Н. С. се вменява като собственик на сочените от него движими вещи в Жалбата му от *** и въз основа на какви доказателства същите се признават като такива от РС-гр.Трън. Това са вещи, които не са за лична употреба, а за упражняване на незаконен бизнес, какъвто подсъдимия твърди, че няма.

2.Налице е разгласяването от подсъдимия на позорно за мен твърдение, че: “Сигурен е, че всичкото движимо имущество което е посочил в жалбата си е присвоено от Б. С., като е изнесено от нея от едната къща в другата, което РС-гр.Трън неадекватно и дилетански кредитира като истина, защото:

-в Предварителния Договор и при самото изповядане на сделката продавачът Б. С. декларира, че „...имотът е предаден в състоянието..което е,“

-при обстоятелството, че двете къщи са долепени една до друга и са собственост на един човек, синът ми, какъв е смисъла, който е възприет от подсъдимия, да се пренася каквото и да е от едната в другата къща!!!

3.Неизяснени са доказателствата, въз основа на които РС-гр.Трън възприема, че на подсъдимия Н. С. “...е вменено във вина приписване на неизвършено престъпление на тъжителя, обективизирано в депозираната Жалба на подсъдимия с рег. № ***/****“.

В Постановление на Районна прокуратура-Перник с изх.№ 2072/2021 г. от 21.09.2021 г.,районния прокурор е разпоредил проверка по въпросната жалба чрез образувана преписка, която е доказала, че: "Сочените вещи не са установени“. Конкретните факти от проверката, недоказващи вернота на твърденията на подсъдимия в жалбата му. по същество са конкретни факти на разгласени позорящи обстоятелства за мен.

Образуваното НЧХД № 113/2021 г. но описа на РС-гр.Трън е по моя Тъжба, която е обоснована на цитираното по-горе Постановление на Районна прокуратура-Перник.

Районният прокурор е категоричен в твърденията си. че:

-“В Жалбата си от *** до РУ-гр.Трън, Н. Б. С. сочи, че на 09.07.2021

г. е бил уведомен от сина си Б., че новите собственици на къща в имот ***, Б. С. и синът ѝ Н. Б. са изнесли негови вещи, намиращи се в продадената от братовчед му Б. къща...Описва вещите- компресор,железни решетки, дрехи и обувки и

-При пристигането му на място в имота на 09.07.2021 г Н. С. заварил Б. С. в имота. Казал ѝ,че тези вещи са негови и следва да си ги вземе, с които е обективирал действителната фактическа обстановка, сочена в жалбата на подсъдимия.

С показанията си полицейските служители установяват същата фактическа обстановка.

А синът на подсъдимия Б. сочи пред съда в с.з. на 15.04.2022 г., че: „В този двор дядо ми има къща и въпросните вещи са собственост на баща ми. Той ги държеше в едно от мазетата на дядо ми.“

Тогава остават неизяснени от първоинстанционният съд обстоятелствата при какви налични доказателства (които е събрал РС-гр.Трън!), изнесените в жалбата на подсъдимия твърдения са възприети „цитирани разширително и им е придаден смисъл какъвто действителност не е вложен.“ Налице е осъществена клевета от подсъдимия за която са изложени конкретни факти в показанията на свидетелите- сочените в жалбата на подсъдимия вещи дори не са се намирали в закупената от нас къща по думите на сина му, изпълващи елементите на обективната ѝ страна.

4.Неизяснено е и твърдението на РС-гр.Трън в Мотивите, че изложеното в жалбата на подсъдимия оклеветяване е „начин на възприемане от подсъдимия, на поведение и действия на тъжителя“ при фактическата обстановка в тази насока, а именно:

а/ При покупката на къщата, която подсъдимият е ползвал 20 години единствено за незаконният си бизнес с метални врати и изделия в условията на трайно безработен, моите взаимоотношения са изцяло с продавача Б. С..

б/ Взаимоотношенията между първите братовчеди Н. С. и Б. С. НЕ са предмет на сделката на покупко-продажба на къщата и каквито и уговорки и обещания да са имали помежду си, те не са обективирани с продажбата на къщата от Б. С. на 09.07.2021 г.

в/ Лично аз не познавах подсъдимия до огледите и закупуването и на втората къща, за да са налице каквито и да са възприятия на подсъдимия към

мен и/или синът ми. Самите къщи са закупени по обява.

г/ По приложената Данъчна оценка на продавача Б. С. е видно, че гаражът никога не е бил собственост на същия и че подсъдимият Го е експлоатирал незаконно 20 г.

Ето защо първоинстанционният съд е оставил недоказано своето неадекватно действие да възприема осъществената обективно клевета като “субективна оценъчна дейност”.

5. Не става ясно въз основа на какви мотиви РС-гр.Трън по настоящото производство разпитва свидетелите за обстоятелства по чл.130, ал.2, вр. чл.144 от НК , които са предмет на обособено ДП № 68/2022 г. по описа на 02РУ-Перник и НЧХД № 119/2021 г. по описа на РС- Трън за нанасения ни побой на мен и синът ни от подсъдимия в собствения ни имот.

6. Неизяснени в Мотивите на РС-Трън са и твърденията за наличен „спор за собственост“ и „личностни отношения“ като повод за „инцидента на 09.07.2021 г.“ защото:

-и до момента от страна на подсъдимия такова дело не е иницирано в РС-Трън,

-в наказателното производство подсъдимия не доказва като какъв се явява спрямо имотът на адрес *** след закупената от нас къща на братовчед му Б. С.,

-Закупените от сина ми имоти са с Нотариални актове спрямо които подсъдимия няма отношение. Смятам,че изобщо твърдението на РС-Трън за наличен „спор за собственост “ дори не е несъотнесим към предмета на настоящото производство.

7.В Мотивите си РС-Трън твърди, че “...подсъдимият е упражнил конституционните си права на жалба, на съобщаване на информация, търсейки защита от компетентните органи...“, което било непротивоправно и престъпно!!! При фактическата обстановка описана от самия подсъдим, полицейските служители и синът му, а именно: подсъдимият сочи в жалбата си, че „...бях си свалил газовия бойлер от банята, като вратата на същата беше отключена...“, единствено същият този бойлер са видели и сочат и полицейските служители като, изнесени вещи на двора, а синът на подсъдимия дори не е видял този бойлер.

При така изложеното се моли въззивния съд да приеме, че приетите за установени фактически положения са получили незаконосъобразна правна оценка в атакувания съдебен акт, следствие на което трябва да се постанови нова осъдителна присъда, като се уважи и предявения граждански иск.

В съдебно заседание се поддържа така изложеното и се формулира същото искане.

Подсъдимия лично и чрез процесуалния си представител моли обжалваната присъда, като правилна и законосъобразна да бъде потвърдена.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда с оглед доводите на страните и служебно по реда на чл.313 и 314 от НПК установи следното:

По делото са събрани всички доказателства, необходими за всестраниното му изясняване. Въз основа на тях, след направен съвкупен и обстоен анализ, районен съд Трън е установил точно и прецизно фактическата обстановка. След собствен анализ на събраните доказателства окръжния съд прие следното:

Подсъдимият е безработен, неосъждан.

Той се запознал с частната тъжителка през 2021 г. когато същата и синът ѝ закупили имот, находящ се в ***, с административен адрес: ***. Във въпросния имот съсобственост притежавал бащата на подсъдимия Б. С., а самият подсъдим ползвал имота и част от сградите в него с разрешение на останалите съсобственици, като съхранявал различни вещи в помещенията. На 09.07.2021 г. синът на частният тъжител Н. Б. Б. сключил договор за покупко-продажба на недвижим имот с Б. Л. С. (братовчед на подсъдимия), обективиран с НА № ***, том *, рег.№ ***/2021 г. дело № 108 от 2021 г.

Предмет на договора била сграда в имота (средната жилищна сграда), собственик на която бил Б. Л. С.. Преди изповядването на въпросната сделка, на 18.06.2021 г. бил подписан и предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, като купувачите били уведомени от Б. С., че в имота има вещи, собственост на неговия братовчед подсъдимия Н. С., които същия следва да изнесе до подписване на окончателния договор. С. и сина ѝ били уведомени, че подс. Н. С. ползва имота, предмет на сделката от дълги години и знаели, че в него има вещи негова собственост. Б. Л. С. уведомил подсъдимия за предстоящата сделка и го помолил да си вземе неговите вещи

от имота, като му казал дата за сделката по-късна от тази на която била извършена, а именно 15.07.2021 г. Поради тази причина подс. Н. С. до инкриминираната дата не предприел действия за изнасяне на въпросните вещи. На 09.07.2021 г. след изповядване на сделката С. и синът ѝ помолили продавачът Б. Л. С. да уведоми подс.Н. С. да си изнесе неговите вещи. Същия ден- 09.07.2021 г. към около 15.30 ч. подс. С. отишъл в имота находящ се на *** и се опитал да си прибере вещите за които твърдял, че са негова собственост. По този повод между него, частният тъжител Б. С. и синът ѝ Н. Б. възникнал скандал, като последните двама отказали да допуснат до къщата подсъдимия, за да си прибере вещите. Скандалът прераснал във физически сблъсък между тримата, при което на спешния телефон било поискано съдействие от служителите на РУ-Трън. Съответно на място били изпратени служители на РУ-Трън: свидетелите М.А.З., Д. П. Д., К.Р.Л., П.С. Г., Д. Д. Н., А.В.А., В. Г. К. и Ю.Б.К.. При идването си служителите отвели подс.Н. С. от мястото на инцидента в РУ-Трън, извършили предварителна проверка по случая и се оттеглили.

На *** подс.Н. Б. С. депозирал в РУ-Трън жалба вх. № ***/*** до РУ-гр.Трън, пр.пр. № 2072/2021 г. на РП-гр.Перник. В нея изложил, че на 09.07.2021 г. около 15,15-15,30 ч. синът му Б. го уведомил, че има проблем в имота находящ се в ***, където притежава наследствена къща заедно с баща си, като проблемът е предизвикан от новите собственици Б. С. и синът ѝ Н. Б., които са в общ двор. Къщите били продадени от братовчед му Б. Л. С., като в едната от тях имал негови движими вещи, като уговорката била да си ги изнесе до 15.07.2021г. В тази къща с разрешение на братовчед си подсъдимият използвал първия етаж, антрето и банята и целия втори етаж, както и гаража, за склад на следните вещи: компресор марка „Фини“- 100 литров; 4 бр. железни решетки, с размери приблизително около 1,30 на 1,30м.; хладилник; 2 бр. бояджийски пистолета; газов бойлер; комбинирано котле на пелети на твърдо гориво; фитнес уреди - лежанка, гири, щанги, лостове, дискове, уред за коремни преси; голямо количество дрехи и обувки. Твърди, че отивайки на място новата собственичка на имота Б. С. била на двора и му казала да не изнася нищо от къщата, която е закупила днес, защото всичко е нейно. Така започнал спор между тях, като частния тъжител му забранила да не изнася нищо от имота, а подс.С. започнал да си демонтира газовия бойлер. При спора се намесил и синът на С. - Н., при което конфликтът ескалирал от

вербален във физически сблъсък. Твърди, че е бил заплашен от частния тържitel и сина му с убийство, отрича той да е удрял новите собственици, както и да се е заканвал спрямо тях. В завършек на жалбата поиска компетентните органи да предприемат действия по установяване на истината и наказване на виновните.

Така приетата фактическата обстановка е идентична на тази установена от районния съд, тъй като след собствен разбор на събраните по делото доказателства въззивната инстанция прие същите факти. В същност събраните по делото доказателства, касаещи предмета на повдигнатото обвинение са еднопосочни. Свидетелите М.А.З., Д. П. Д. и К.Р.Л.-полицейски наряд на РУ Трън са пристигнали на място, като твърдят, че е имало данни и следи за скнадал между от една страна тържitelката и сина ѝ и от друга от подсъдимия по повод на вещи, които подсъдния е искал да прибере от процесния имот, а С. го е възпрепятствувала. П.С. Г., Д. Д. Н., А.В.А., В. Г. К. и Ю.Б.К.-полицейски служители, пристигнали също на място за съдействие и задържали подсъдимия потвърждават горните факти.

Н. Б.-син на тържitelката твърди, че подсъдимия се е опитал да демонтира и изнесе различни вещи от закупен от майка му и него имот и след като те се противопоставили между тях възникнал първо вербален, а след това и физически сблъсък.

Б. С.-син на подсъдимия изнася данни за това, че действително баща му бил оставил на съхранение вещи необходими му във връзка с упражнявана от него трудова дейност в къщата закупена впоследствие от тържitelката и сина ѝ, а свидетелката Н.К. е категорична, че при огледа на имота е уведомила С. за това, че Н. има негови вещи в къщата.

Всичко така изложено правилно е отчетено и от първия съд. В мотивите си той е посочил точно въз основа на кои доказателства е приел изложените от него факти за установени и защо. В изпълнение разпоредбата на чл.305, ал.3 НПК съдът подробно е обяснил защо кредитира свидетелските показания. Всички доказателства са приобщени към доказателствения материал с допустими от процесуалния закон средства, без съществени нарушения на процесуални правила. Неоснователни са доводите на частната тържitelка, развити във въззивната жалба, че първоинстанционния съд е интерпретирал грешно събраните гласни и писмени доказателства. При това

останало неизяснено на какви документи подсъдимия основава правото си на собственост върху вещите, които е искал да изнесе; има ли спор за собственост и кой е правоимащото лице. Неотносими според жалбоподателката били събираните от районния съд данни за извършено престъпление по чл.130, вр. чл.144 НК. Въззивния съд намира за необходимо да посочи, че поначало извън конкретния предмет по делото са не само данните за извършено престъпление по чл.130 и чл.144 НК, но и това чия собственост са били спорните движими вещи, могъл ли е подсъдимия да ги изнесе от вече закупения имот от тъжителката С. и по какъв ред. Данните за наличие на престъпления по чл.130 и чл.144 НК могат да се разрешат в друго наказателно производство каквото С. твърди, че вече има висящо. Останалите посочени факти могат да бъдат разрешени, при липса на съгласие между страните, само от граждански съд в отделно, нарочно производство.

В предмета на настоящето дело се включва установяване на това има ли извършено престъпление по чл.147 НК по повод на подадената жалба от подсъдимия в РУ Трън или не. При разрешаването на така очертания предмет на делото районен съд Трън е изложил убедителни и законосъобразни мотиви за своето решение.

Всичко така изложено обуславя извода, че жалбата на тъжителката, като неоснователна следва да се остави без уважение.

Правилно районния съд, на първо място, е отчетел, че в същността на делото са две конкуриращи се конституционно признати права- право на свободно изразяване и жалба и правото на зачитане правото на чест и достойнство на всеки човек. Въз основа на доказателствата събрани по делото първия съд убедително е защитил тезата, че в случая подсъдимият е упражнил конституционните си права на жалба, на съобщаване на информация, търсейки защита от компетентните органи, като не е констатирал злоупотреба при упражняването на тези права, следователно действието му не е отчетено, като противоправно и престъпно.

Правилно районния съд, в горната връзка се е съобразил, че в практиката на Европейския съд по правата на човека, а и в тази на националната висша съдебна инстанция е утвърдено разбирането, че начинът на мислене, изказването на мнение, изразяването на становище, своя субективна оценка или извод, не могат да се криминализират, тъй като резултатите от тях са нееднозначни и не подлежат на доказване, следователно

не могат да бъдат средство за осъществяване на изпълнителното деяние на клевета и не са елемент от престъпление. Същото се отнася и за случаите на упражняване право на искания, от които произтичат определени правни последици. Приема се, че във всички тези хипотези, деецът упражнява права, гарантирани му от Конституцията и законите, като например, правото да се изказва свободно, да сигнализира компетентните органи при закононарушение или престъпление, да търси защита на свои накърнени права, като реализира предоставени му за тази цел правни възможности. Правилно в тази насока е цитирана и относима практика- Решение № 70 от 25. II. 2009 г. по к. н. д. № 36/2009 г. на ВКС, II н. о.; Решение № 272 от 28.08.2015 г. на ВКС по н. д. № 596/2015 г., III н. о. НК, Решение № 299 от 8.08.2012 г. на ВКС по н. д. № 679/2012 г., III н. о., НК, Решение № 104 от 7.03.2013 г. на ВКС по н. д. № 178/2013 г., III н. о., НК и много други.

Подробно е изследван въпроса нарушен ли е баланса между защитените и от еднакъв ранг права - право на зачитане личния живот и репутация /чл.8 КЗПЧОС/ и свободата на изразяване на мнение /чл.10 КЗПЧОС/, защитени и с Конституцията на Р. България /чл.39/ и е прието, че като основни критерии в това отношение са утвърдени наличието или липсата на фактическо основание за изказването и добросъвестността на говорещия. В конкретния казус действията на подсъдимия попадат в този стандарт, тъй като изявленията му почиват на съответни фактически данни, които подробно е съобщил.

След като несъмнено е бил налице спор за собственост на движими вещи и страните не са постигнали доброволно съгласие за предаването им от едната на другата страна, единствената законосъобразна възможност за подсъдимия е била да се обърне към компетентен орган. Доколкото той счита, че е в правото си и тъжителката противоправно не му връща собствеността нормално е отнесъл жалбата си до органите на полицията, респ. прокуратурата.

В допълнение на така изложеното по- горе настоящия състав намира за необходимо да допълни мотивите на районния съд с мотивите по знаковото за българското правосъдие дело „С. с/у България“.

По [жалба № 30460/08](#) е образувано дело "С. срещу България", по което ЕСПЧ е постановил решението, дало основание за подаване на искане

за възобновяване пред ВКС и с което е констатирано нарушение на [чл.10 от ЕКПЧ](#).

В посоченото [решение ЕСПЧ](#) е приел, че окончателното решение срещу С., с което е признат за виновен за клеветата и е осъден да плати глоба и обезщетение на пострадалото лице, представлява намеса в правото му на свобода на изразяване по чл. 10 от Конвенцията. За да достигне до този извод, Съдът е съобразил, че С. е "изразил своите оплаквания, като упражнява конституционното си право да подава жалби до националните власти", както и е "упражнил възможността в едно демократично общество, ръководено от върховенството на закона, да съобщи за предполагаема нередност в поведението на друго лице на орган, компетентен да се занимае с подобен въпрос". Преценен е и начина, по който изявленията са съобщени на съответните органи - под формата на писмени жалби, които не са оповестени публично /както е и в настоящия казус/, като С. е упражнил право да докладва за нередности на орган, компетентен да се занимава с подобни оплаквания. ЕСПЧ е взел предвид естеството на изявленията на С. – позоваване на конкретни разпоредби от приложимото вторично законодателство, за които той е смятал, че са нарушени от печатарското предприятие, изразяване на недоволството от ситуацията, загриженост по въпроса за замърсяването и опасността за здравето на хората, като не се съдържат агресивни, очернящи или обидни коментари към лицето собственик на печатарското предприятие. Съдът е приел, че "оплакванията са отправени в опит да се привлече вниманието на властите и да се предизвика реакцията на длъжностните лица към дейността, която според жалбоподателя замърсява околната среда и уврежда здравето на хората".

Изложените констатации в [решението на ЕСПЧ](#), с което се установява нарушение на [чл.10 от ЕКПЧ](#) с осъждането на С. /С./ за клеветата чрез сигнали, подадени до компетентни органи, сочат, че според Съда в Страсбург е нарушено право на свободно изразяване на С.. Това нарушение е свързано с конкретното национално наказателно производство срещу лицето. Решението има съществено значение за наказателното дело, понеже е пряко свързано с характера на постановения осъдителен съдебен акт. Поради това, ВКС е приел, че е налице предвиденото в [чл.422, т.4 от НПК](#) основание за възобновяване на наказателното производство.

Съобразно съображенията в [решението на ЕСПЧ](#), поведението на С., изразило се в подаване на жалби за нередности до държавни органи, съставлява упражняване на правото му на жалба, на възможността да съобщи за предполагаема нередност на компетентен орган, като действията му са опит да привлече вниманието на властите и да предизвика реакция на длъжностите лица по въпроси, представляващи обществен интерес, като потенциалното отрицателно въздействие на жалбите върху репутацията на В. В. /частен тъжител в това производство/, "ако има такова, е твърде ограничено". Изводът, който следва да се направи при констатациите в решението е, че извършеното от С. с подаването на писмени жалби до РИОКОЗ – Силистра, МЗ – Дирекция Обществено здраве – София, РДНСК – Силистра, ОДП - Силистра и РП – Силистра, не носи белезите на обществена опасност и противоправност. С. е упражнил свое право да подава жалби, да докладва нередности, да търси съдействие от властите. Липсата на тези основни белези на престъплението сочи, че описаното поведение не съставлява клевета по [чл.148, ал.2](#), вр. [чл.148, ал.1, т.1](#) и [т.2](#) и [чл.147 от НК](#). Поради това съдебните актове, с които С. е признат за виновен и осъден по описаното обвинение за посочените факти – подаване на жалби до компетентни държавни органи, следва да бъдат отменени. За осъществяването на клевета чрез подаване на жалби до посочените органи С. следва да бъде оправдан.

Аналогията между горепосочения случай и процесния казус е очевидна и не се нуждае от повече коментари.

По всичко така изложено по-горе въззивния съд намери, че неоснователни са и останалите доводи на частната тъжителка С. посочени във въззивната жалба и допълнението към нея свързани със съществуването на делото.

Като е приел, че по гореописания начин подсъдимия не може и не следва да носи наказателна отговорност за действията си районния съд е постановил една правилна и законосъобразна присъда.

Видно от приложеното пред първия съд пълномощно /л.18/ подсъдимият С. е упълномощил адв.Т. да го защитава по НЧХД № 113/2021 г., включително като „води делото до приключването му пред всички инстанции“, поради което налице е редовно упълномощаване и за настоящия въззивен съд.

Липсват основания присъдения в тежест на частната тъжителка адвокатски хонорар платен реално от подсъдимия да бъде намален. Такава норма в НПК не се съдържа за разлика от ГПК, а в този смисъл са и задължителните указания дадени на съдилищата от ОСНК на ВКС.

Като взе предвид изложеното, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 4/ 11.05.2022 г., постановена по НЧХД № 113/2022 год. по описа на районен съд Трън.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____